

Три песме – Момир Миодраг

НЕКАЗАНО

Фијуче хладни север равницом
овом пустом
кроз кости пробада сета
за травом зеленом густом
радосни лавез паса и прашина златна
и радост искрена драга
пулина кудравога,
јутарња шкрипа ђерма
и облак црни густе и летњи плусак
и све то у срцу живи
нахерен кућерак криви,
мирише погача врућа
а гуске у ниском лету
крилима ко да нас здраве
ил' опрост врућему лету,
дрворед багрема правих
са обе стране друма
грактање досадних врана
посете куме и кума
седељки у зимске дане
и мирис дедове луле
дечије цике и граје
када се разигра пуле,
таласи зрелога жита
и зној уморних копача

кроз прсте земља родна
и звон дечијег плача
из блата оног масног
и још све оно, оно неказано
и фиранге на ветру
белина зимске ноћи
кô кад се одене млада
где око тражи одмор
у миру дудова хлада,
на забат сврака слеће
са квочком разговор љути
пилићи безбрижно пијучу
срасли су салашу пути.

ОДОРАВАЊЕ

У рано јутро ја тебе питам
ко ми сад оре моје њиве
ко ми то рије живе ране
на коју бразду сад ће да слети
шта ли то слуте црне вране.

Слаже се бразда на своју бразду
истином збори црно орање
није то твоје не сади ништа,
да ли си иког питао човече
да крочиш ногом и ломиш грање.

Ако си заорô прву бразду
не пуштај лемеш у дубоко

запеће нешто сигуран буди
и нису жиле посјекла храста
дирно си прошлост, дирно си светињу.

На првом складу од оног шумарка
гласове чућеш неко те гледа,
мене су моји пратили зорно
до којег колена допире сродство
то су ти душе наших прадједова.

И само још ово да ти кажем
не бери плодове дозрелог шипка
у сваком зрну капи су крви
и наша црвена крвна зрнца
боде то грање а бол је трајна.

И све то пространство
неко нам је дао у аманет
узорали сте путеве и ногоступе
ни камена међаша да седнем
кад се уморим од дуга пута.

Нек вам је на част и на спасење.
Ори то своје имаћеш доста
а моје пусти нека у парлог,
ако би неко дошао некад
пусти га нека заоре бразду
човек се постаје а сви смо људи.

Људски је праштати
опрост се од Бога тражи

КАО РАМОНДА

Не кује се гвожђе хладно док је воље у јунака,
све су лажи потрошене оста само вера јака.
Не сипај ми со на рану која ћути неко време
и не тражи од нејака да товари тешко бремене.

Да л' смо худи ил' проклети и стално неком криви,
нико није бирао могò по рођењу ће да живи.
На камену излегли се и у њег' се заклињали,
за њега се и борили и на њем' смо жртвом пали.

Има једно цвеће лепо што без воде обитава,
и само га суза наша из камена оживљава,
из корена лоза никне годинама јоште ћути,
само добар калем треба мараштина да зажути,

Да с прољећем зазелени и да вите гране пусти,
а с јесени да потече поток вина ко крв густи.

Ко верује тај се нада да ће разум надјачати,
да ће свако молећ Бога правог пута изабрати.
Вековима раб је ћуто и пртио своју муку,
дошло време божије правде да крвнику не да руку.

